

paany, jeg beder dig, Fader! — indtil jeg ikke længer snubler!“

Besøget hos Doktor Hassings fik foreløbig den Betydning for ham, at det bragte ham ud over den Slaphedstilstand, hvori han saa længe havde hvilet; det gav ham aandelig Svingkraft til endelig at komme ud over det døde Punkt, han siden Guttens Begravelsesdag havde befundet sig i. Om Søndagen prækede han paany med en Inderlighedens Varme, saa hans — iøvrigt faa-tallige — Tilhørere blev ganske henrevne af hans Ord og efter Gudstjenesten samlede sig udenfor Kirkedøren for at tage ham i Haanden og takke ham. Dagens Tekst var Evangelisten Marcus' Beretelse om Kristus, der bespiser Folket i Ørkenen med fem Brød og nogle smaa Fisk. Efter sin Sædvane anskueliggjorde han først selve Begivenheden for sine Tilhørere, udmalede poetisk Ørkenens højtidsfulde Stilhed, dens evigblaa Himmel og det forrevne Klippelandskab, hvorpaa Solen kastede sine brændende Straaler. Derpaa fortsatte han:

„Og saa er der nu dette med de fem Brød og de smaa Fisk, som alle Dage har været Genstand for Tvivlernes Spotteord. I Tosser, siger de, at mætte fire tusende Mennesker med en Favnfuld Fattigmandskost og endda faa fem fulde Kurve tilovers, det er jo Daarekistesnak! Ja saadan siger disse stakkels Mennesker, som ikke kender og ikke vil anerkende anden Slags Sult end den, der faar Maverne til at knurre. Men vi, som veed, hvad det vil sige, at Aanden hungrer, og at Sjælen tørster — aa, vi forstaar det altsammen saa godt. Vi har alle kendt disse Svaghedens og Modløshedens Øjeblikke, hvori vi syntes, at alt blev Ørken omkring os; og vi skimtede ingen læskende Kilde, og vi troede, at ikke alle Jordens og Himlens Skatte vilde kunne stille vor Sjæls Hunger . . . Og saa sker der bare en eneste lille uventet Begivenhed, eller vi hører en Dag et godt lille Ord, som Vorherre har lagt sin Velsignelse i, og straks grønnes igen alt for vore Øjne, og vort Hjerte . . . aa, det